

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

νιστώμενον υπό τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΓΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀνδρομαί ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 16 Δεκεμβρίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 52

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΝΟΥΝΑΣ

Ἡ κυρία Χρυσοβέργη εἶχεν εἰς τὰς Ἀθήνας δύο βαπτιστικάς, αἱ ὁποῖαι ὠνομάζοντο καὶ αἱ δύο Ἰωάνναι, ὅπως ἡ νουὰ τῶν : τὴν Ἰωάνναν Κοσμᾶ καὶ τὴν Ἰωάνναν Βλάχου, ἡ ὁποία συνηθέστερον ἑκαλεῖτο Γιαννοῦλα.

Δὲν ἀνῆκον εἰς τὴν ἰδίαν κοινωνικὴν τάξιν. Ἡ μὲν Ἰωάννα Κοσμᾶ—ἡ γαῖ-
δευμένη Τζοβάνα,—ἦτο πλουσία ἀριστο-
κράτις, ἡ δὲ Ἰωάννα Βλάχου ἦτο σχεδὸν
πτωχὴ, μάλιστα ἀποζῶσα ἐκ τῆς μικρᾶς
συντάξεως, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανεν ἡ μη-
τέρα τῆς, ὡς χήρα δημοσίου ὑπαλλήλου.

Ἡ κυρία Χρυσοβέργη ἔμενον εἰς τὰς
Πάτρας σχεδὸν διαρκῶς, καὶ δὲν ἐβλεπε
παρὰ πολὺ σπανίως τὰς βαπτιστικάς
τῆς· οὐχ ἦττον κατ' ἔτος, τὴν πρωτο-
χρονίαν, τοῖς ἐστελλεν ἀπὸ ἑν δῶρον,
συνδοεῦόμενον πάντοτε καὶ μὲ τρυφερὰν
ὀλιγόστιχον ἐπιστολήν.

Τὴν ἑσπέραν τῆς 31 Δεκεμβρίου, ὁ
τάχυδρομικὸς διανομὸς ἔφερε δέμα ἐπι-
μελῶς ἐσφραγισμένον, καὶ το κερῶσεν
εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Πινακωτῶν, ὅ-
που ἡ κυρία Βλάχου μὲ τὴν κόρην τῆς
κατεῖχον ἓν μικρὸν διαμέρισμα.

— Τὸ δῶρον τῆς νουᾶς, εἶπεν ἡ
Γιαννοῦλα μὲ κάποια ἀδιαφορίαν, κό-
πτουσα τὸν σπάγον καὶ ξεδιπλόνουσα τὸ
δέμα. Τίποτε χρήσιμον βέβαια : κανένα
φουστάνι ἢ κανένα ἐπανωφόρι χειμωνιά-
τικο, ὅπως πάντα. . . Ἄ ! ἀνέκραξεν
ἀποκαλύπτουσα κομψότατον κουτάκι ἀπὸ
σατέν, δεμένον μὲ μεταξωτὰς ταινίας.
Ἔνα κουτί μπομπόνια !

— Μπομπόνια ; ἐπανελάβεν ἡ μητέρα
εἰς τόνον ἀπογοητεύσεως. Μοῦ φαίνεται,
ὅτι μὲ ὅσα ἔδωκε γι' αὐτὸ τὸ κουτί, τὸ
ὁποῖον πράγματι εἶνε πολυτελέστατον, ἡ
νουὰ σου ἤμποροῦσε νὰγοράσῃ.

— Ἄ, μητέρα ! μὴ μου καταστρέψῃς,
σὲ παρακαλῶ, τὴν εὐχαρίστησι ! ἀνέκρα-
ξεν ἡ Γιαννοῦλα. Ἡ νουὰ ἔκαμε πολὺ
καλὰ. Μοῦ στέλλει κάθε χρόνον χρήσιμα
πράγματα, γιατί ξεύρει ὅτι εἴμεθα πτω-
χαί, ὅτι τὰ ἔχω ἀνάγκη, καὶ ἡ καλσύ-
νη τῆς βέβαια εἶνε μεγάλῃ. . . Ἀλλὰ

ἐπιτέλους, τί πειράζει γιὰ μιὰ φορὰ νὰ
μα μεταχειρισθῇ καὶ μὲνα ὡς κόρην πλου-
σίαν, ὡς ἀρχοντοπούλαν, καὶ νὰ μου
στεῖλῃ κάτι τι . . . περιττόν ;

— Ὅπωςδὴποτε, ἀντεῖπεν ἡ κυρία
Βλάχου, καλλίτερα νὰ ἐστὲνε λίγο ὑ-
φασμα. Νά, τώρα πρέπει νὰ κάμῃς ἐπα-
νωφόρι, γιατί τὸ καλὸ σου . . .

— Μὰ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ ἔχη
ἔλα ! διέκοφεν ἡ Γιαννοῦλα. Ἔλα ! πο-
λὺ σπανίως παίρνουν ἔσθ' σπῖτι μας
μπομπόνια, καὶ μιὰ πού τὰ ἔχομε τώρα,
ὡς τὰ χορτάσωμε. Διάλεξε, μητεροῦλα,
ποιά σου ἀρέσουν καλλίτερα, τὰ κόκκινα
ἢ τὰ ἄσπρα ; . . Ἄ, νά, ἔχει καὶ φυ-
στίκια. Πάρα λοιπὸν ὅ,τι σου ἀρέσει. . .

Καὶ ἤρχισε νὰ σκαλίξῃ μέσα εἰς τὸ
κουτίον, ζητοῦσα ὅσα γλυκύσματα τῇ ἐ-
φαινοῦτο ὠραιότερα διὰ τὰ προσφέρῃ
εἰς τὴν μητέρα τῆς, καὶ τραγαλλίζουσα
καὶ αὐτὴ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πότε μιαν
καραμέλαν, πότε μιαν σοκολατίτσαν, πότε
τε κανένα καρδίδι ζαχαρόπηκτον.

— Μπᾶ ! τ' εἶν' αὐτό ; ἀνεφώνησεν
ἐξαφνα, ἀνακαλύπτουσα μικρὰν πιξίδα,
διπλωμένην εἰς χαρτί καὶ ἐσφηνωμένην
μεταξὺ τῶν ζαχαρωτῶν. Τίποτε χρήσι-
μον βέβαια ! καμμιά δακτυλῆθρα ἀσημέ-
νια, κανένα ὠραῖο ψαλλιδάκι, κανένα
τρυπητήρι, κανένα κροσέ. . .

— Χμ ! κάτι ἄλλο θὰ εἶνε, εἶπεν ἡ
μητέρα, ἀνυπομονοῦσα καὶ αὐτὴ, ὅσον ἡ

«Δακτυλίδι ! ἀνεφώνησεν ἡ
Γιαννοῦλα.» (Σελ. 430, στ. α')

κόρη της, να ἴδῃ τὸ περιεχόμενον τοῦ μικροῦ κυτίου. Μὴν εἶνε κανένα χρυσαφικό;

— Χρυσάφικό! ἐπανέλαβεν ἡ Γιαννούλα, ἀποκαλύπτουσα μὲ πάλλουσαν καρδίαν ὠραιότατην βελουδίνην πιξίδα, ἀπὸ τὸν ῥοδίνον χαρτίον, μὲ τὸ ὁποῖον ἦτο τυλιγμένη.

— Δακτυλίδι! ἀνεφώνησε, μάλιστα ἐπίσησε τὸ μικρὸν ἐλατήριον.

— Δακτυλίδι, ἀλήθεια! ἐπανέλαβεν ἡ μητέρα! Ἄ, ἔχει καὶ ἓνα ὠραῖο μαργαριτάρι! Γὰρ νὰ τὸ ἴδῃ!

Ἡ Γιαννούλα συνέπλεξε τὰς χεῖρας ἐν ἔκστασει.

— Ὁ πόθος τῆς ψυχῆς μου! ἀνέκραξε, — τὸ μόνον πρᾶγμα ποῦ ἐπεθύμησα ἐστὶ ζωὴ μου! Μὰ εἶνε δυνατόν; Γίνεται νὰ μὲ μαντεύῃ ἔτσι ἡ νουὰ μου; Μήπως βλέπω ὄνειρο; Μήπως θὰ ξυπνήσω σὲ λίγο καὶ τὸ δακτυλίδι θὰ γίνη... μπουμπόνι;

— Ἐλα τώρα, ἠούχασε καὶ μὴ λέγῃς τρέλες... Νὰ καὶ τὸ γραμματάκι τῆς νουᾶς. Σὺ γράφει ἐπάνω ἐπὶ μπιλλιέτω τῆς.

Ἡ Γιαννούλα τὸ ἐπῆρε καὶ ἀνέγνωσε δυνατὰ:

« Αἴσιοι τὸ νέον ἔτος, προσφιλῆς μου βαπτιστικῆ. Ἐλπίζω ὅτι τὸ δῶρον ποῦ σου στέλλω θὰ σοῦ ἀρέσῃ πολὺ, καὶ ὅτι θάσου φανῆ χρήσιμον συγχρόνως καὶ εὐχάριστον. »

— Χρήσιμον; εἶπεν ἡ κυρία Βλάχου εἰς τόνον ἀμφιβολίας.

— Καὶ βέβαια χρήσιμον, ἀπήντησεν ἡ Γιαννούλα, κατενθουσιασμένη. Χρήσιμον καὶ εὐχάριστον. Ἡ νουὰ μου ξεύρει τί λέγει... Ἄ, τί καλὴ νουὰ ποῦ ἔχω... Πάντα τῆς καλῆ! ἀλλὰ σήμερα, ὦ, σήμερα!

Ἡ κυρία Κοσμά κατῆκει ἀπὸ τινος εἰς ὠραιότατον μέγαρον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κηφισίας, ἢ δὲ αἰθούσα, ἢ πλήρης πολυτελεῶν ἐπίπλων, εἰκόνων καὶ πλουσιῶν κομφοτεχνημάτων τοῦ συρμοῦ, δὲν ὡμοίαζε διόλου μὲ τὸ λιτῶς καὶ πτωχικῶς ἐπιπλωμένον δωμάτιον, ὅπου συνήθως διημέρευον ἡ χήρα Βλάχου καὶ ἡ κόρη της. Ὅσον ἀνόμοια ἦσαν τὰ οἰκήματά των, ἄλλο τόσο ἀνόμοια ἦσαν καὶ αἱ δύο βαπτιστικαὶ τῆς κυρίας Χρυσοβέργης. Ἐν ᾧ ἡ Τζοβάννα Κοσμά ἔφερον ἐπιδεικτικῶς τὰ πλουσιώτερα καὶ κομφοτέρα φορέματα, τὰ ὁποῖα τὴν ἐκαίμων νὰ φαίνεται νεάνις δεκαοκταετής, ἂν καὶ ἦτο μόλις δεκαεὶ ἔτων, — ἡ Γιαννούλα Βλάχου εἶχεν ὀλην ἐκείνην τὴν σεμνότητά, ὀλην τὴν δειλίαν καὶ τὴν συστολὴν κόρης πτωχῆς, ἀνεπιδείκτως ἐνδουμένης. Αἱ ἀβραὶ καὶ λευκαὶ χεῖρες τῆς Τζοβάννας δὲν ἐκκοκίνιζαν ποτὲ ἀπὸ χονδρὰς ἐργασίας, οἱ δὲ τρόποι τῆς, οἱ πλήρεις χάριτος, τὰ κινήματά της τὰ τό-

σον ἐλεύθερα, ἐμαρτύρουν ὅτι οὐδέποτε εἶχεν ὑποστῆ τὴν παραμικρὰν ἐνόχλησιν ἢ κόπον. Ὡμοίαζε μὲ τὰ κρίνα ἐκείνα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τὰ ὁποῖα οὔτε νῆ θουσίαι οὔτε ῥάπτουσι, καὶ ὅμως εἶνε ἐνδεδυμένα καλλίτερον καὶ ἀπὸ τὸν Σολομῶντα ἐν ὀλη αὐτοῦ τῇ δόξῃ. Καὶ ἡ μητέρα τῆς ἐπίσης εἶχε τοὺς ἰδίους ἀριστοκρατικούς τρόπους, τὴν ἰδίαν ἐξεζητημένην πολυτέλειαν εἰς τὴν περιβολῇ.

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, Τζοβάννα μου, τί σοῦ στέλλει ἡ νουὰ σου, εἶπεν, ἐν ᾧ ἡ κόρη τῆς ἤνοιγε τὸ δέμα, τὸ ὅποion εἶχε φέρῃ ὁ ὑπηρέτης. Κάτι τι ὠραῖον, δὲν ἀμφιβάλλω.

— Ναί... δηλαδὴ ναί... ἀπήντησεν ἡ νεάνις μὲ δισταγμόν. Πολὺ ὠραῖον... Μοῦ φαίνεται... νομίζω ὅτι εἶνε σάκκος ἐργοχείρου.

Ἡ κυρία Κοσμά ἀνήγειρε τὰς ὀφρῦς μὲ ὕφος ἐκπλήξεως.

— Σάκκος ἐργοχείρου;... πολὺ περιεργό!... Γιὰ νὰ τὸν ἴδῃ.

Ἡ Ἰωάννα ἔτεινε πρὸς τὴν μητέρα τῆς τὸ δῶρον, καὶ αἱ δύο τὸ ἐξήτασαν ὁμοῦ. Ἦτο τῶντι σακκιδιον ἐργοχείρου, πολὺ κομψόν, ἀπὸ λαμπρόν βελουδοῖν ἐλαιόχρουν βαθύ, στολισμένον μὲ ταινίας μεταξωτὰς, ἀνοκτοκυάνους, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑπῆρχον ρητὰ τινὰ ἀργυροκέντητα. Ἦρω γύρω ἔβλεπε τις μικροῦς θυλάκους, περιέχοντας δακτυλῆθραν, ψαλλίδιον, βελονοθήκη, κτυπητήρι, καὶ κουβαρίστρας διαφόρων καὶ παντὸς χρώματος νημάτων.

Μήτηρ καὶ κόρη ἐφάνησαν πολὺ ὀλίγον εὐχαριστημένα ἀπὸ τὸ δῶρον τῆς νουᾶς. Ταῖς ἐφάνετο ὀλίγον — πῶς νὰ σᾶς το εἶπω; — πρόστυχον.

Ἡ κυρία Κοσμά, ὀπλισθεῖσα μὲ τὰ ματογαλιὰ τῆς, τὰ φ α σ α μ α ἰ ν, προσεπάθησεν ὀλίγον νὰναγνώσῃ τὰ ἐπὶ τῶν ταινιῶν ρητὰ, μὲ ὕφος ἐλαφρῶς σιωπητῶν καὶ ἀκατάδεχτον.

— Θὰ εἶνε ὠραῖα, εἶπε, μὰ δὲν κατορθώνω νὰ τα ξεχωρίσω. Εἰμπορεῖς νὰ τα διαβάσῃς ἐσύ, Τζοβάννα;

— Ναί, μαμά. Νὰ, ἐδὼ λέγει: « Ἀργία μήτηρ κακίας. » Τότε λοιπόν, ῥάφτε-ξύλωνε δουλειὰ νὰ μὴ σου λείπη. Ἐ, μαμά;

Ἡ κυρία Κοσμά ἐγέλασεν.

— Ἐδὼ πάλι ἔχει ἄλλο ρητόν, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἰωάννα. « Κάμνε κόμπο ἐστὴν κλωστή σου, νὰ μὴ γάνγῃς βελονιά. » Καὶ βέβαια! προσέθεσε μορφάζουσα εἰρωνικῶς ἄδουλός ὁ νοῦς, διπλὸς ὁ κόπος!

Ἡ κυρία Κοσμά ἐγέλασεν ἀκόμη περισσότερο.

— Φαίνεται ὅτι ἡ νουὰ μὲ πέρνει γιὰ καμμιὰ ῥάπτρια, εἶπεν ἡ Ἰωάννα. Ἄ, νὰ καὶ ἓνα ρητόν ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον: « Δεὶ ἐργάζεσθαι ἕως ἡμέρας ἐστί! » Φυσικά!

ἐρχεται γὰρ νῦν καὶ οὐ δύνασθε ἐργάζεσθαι, συνεπλήρωσε σαρκαστικῶς ἡ Ἰωάννα. Ἦσως ἡ νουὰ νομίζει ὅτι δὲν ἔχομε νὰνᾶψουμε ἐπὶ σπὶτι μας λάμπει!

— Αὐτὰ τὰ ρητὰ φαίνεται ὅτι εἶνε τῆς μόδας, εἴπεν ἡ κυρία Κοσμά, ἢ ὁποῖα δὲν ἔμποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ γίνη τίποτε, ἂν δὲν το ἐπιβάλλῃ ὁ συρμός.

— Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι αὐτὸς ὁ σάκκος εἶνε γεμάτος συμβουλὰς καὶ παραινήσεις, καὶ... ποῖος ξέρει! εἰμπορεῖ νὰ μου χρειάζονται; εἶπεν ἡ Ἰωάννα μὲ φανερόν δυσἀρέσκειαν.

— Δὲν σου γράφει τίποτε ἡ νουὰ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Κοσμά. Ποῦ εἶνε ἡ κάρτα τῆς;

— Νὰ τὴν.

Καὶ ἡ Ἰωάννα ἀνέγνωσε: « Μὲ τὰς ἐγκαρδίους μου εὐχὰς διὰ τὸ νέον ἔτος. Εἶθε, προσφιλῆς μου βαπτιστικίουλα, νὰ διαφυλάξῃς διὰ παντὸς αὐτὸν τὸν μαργαριτῆν. »

— Τί; νὰ διαφυλάξω αὐτὸν τὸν μαργαριτῆν; Ἀλήθεια, ὁ σάκκος εἶνε πολὺ εὐμορφος... ὡς σάκκος ἐργοχείρου πάντα. Ἄλλα νὰ τον λέγῃ κανεὶς « μαργαριτῆν », μοῦ φαίνεται πάρα πολὺ.

— Δὲν καταλαμβάνω τίποτε, εἶπεν ἡ κυρία Κοσμά.

— Οὔτε ἐγὼ! ἀπήντησεν ἡ Τζοβάννα. Ὅπωςδὴποτε ἐπῆρε τὸ σακκιδιον εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς καλῆ κόρη κατὰ βάθος, δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ περιφρονήσῃ ἐντελῶς τὸ δῶρον τῆς νουᾶς τῆς. Ἀλλὰ τὸ ἐσυλλογίζετο μὲ δυσἀρέσκειαν, μὲ ἀπογοήτευσιν. Ἔως τώρα τὰ δῶρα τῆς κ. Χρυσοβέργης ἦσαν ἀντικείμενα γνησιῶς ἀριστοκρατικὰ, βιβλία παραδείγματος χάριν χρυσοῦδα, κομψὰ ἀγαλμάτια, ὠραῖαι εἰκόνες τοῦ τοίχου, κτλ. Ποτὲ ἕως τώρα δὲν τῆς εἶχε στείλῃ πρόστυχον πρᾶγμα καὶ... χρήσιμον, ὡς τὸ σακκιδιον αὐτὸ τοῦ ἐργοχείρου. Ὡ, κάθε ἄλλε ὠναιρεύετο ἡ Τζοβάννα.

Καὶ ἐν τούτοις.

Μετὰ δύο ἡμέρας, ἡ κυρία Χρυσοβέργη ἔλαβε δύο ἐπιστολάς εὐχαριστηρίους. Ἡ ἐπιστολὴ τῆς Γιαννούλας ἦτο πλήρης εὐγνωμοσύνης;

« Πῶς θὰ εἰμπορέσω ποτὲ νὰ σας εὐχαριστήσω, σεβαστῆ καὶ λατρευτῆ μου νουὰ, διὰ τὸ θαυμασίον δῶρον σας; Ποτὲ μοῦ δὲν εἶδα τόσο ὠραῖον! Πῶς ἐμπνεύσατε τὴν ἐνδόμυχον ἐπιθυμίαν μου καὶ πῶς ἐπραγματοποιήσατε τὸ ὄνειρόν μου! Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ πάλιν, σᾶς εὐγνωμονῶ ἀπείρως. Ἡ ὑπεργραπὺσα ὑμᾶς Γιαννούλα Βλάχου. »

Ἡ ἐπιστολὴ τῆς Ἰωάννας Κοσμά ἦτο μᾶλλον ψυχρά:

« Σᾶς εὐχαριστῶ, ἀγαπητῆ μου νουὰ, διὰ τὸ ὠραῖόν σας δῶρον. Ἐλπίζω ὅτι

θὰ εἶνε δι' ἐμὲ πραγματικῶς « μαργαριτῆς ». Ὀμολογῶ καὶ ἐντρέπομαι, ὅτι ἐως τώρα δὲν ἐξετίμων πολὺ τὰ τοιαῦτα ἀφ' οὗ ὅμως ἡ ἀργία εἶνε μῆτηρ κακίας, θὰ προσπαθῶ νὰ ὤφελθῶ ἀπὸ τὰς συμβουλὰς σας. Φιλικωτάτους χαίρετισμούς ἐκ μέρους τῆς μαμᾶς καὶ ἐμοῦ. Ἰωάννα Κοσμά. »

Αἱ ἐπιστολαὶ αὐταὶ ἐνέβαλον εἰς κάποιαν ἀπορίαν τὴν κυρίαν Χρυσοβέργη. Τὴν δευτέραν μάλιστα τὴν ἀνέγνωσε δις καὶ τρίς, χωρὶς νὰ τὴν ἐννοήσῃ πολὺ.

— Ἐπερίμενα θερμότερα εὐχαριστήρια ἐκ μέρους τῆς, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν. Ὅμως ἡ καίμενη ἡ Γιαννούλα φαίνεται πολὺ εὐχαριστημένη μὲ τὸ δῶρον ποῦ τῆς ἐστεῖλαι, πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴν Τζοβάναν. « Ἀφ' οὗ ἡ ἀργία εἶνε μῆτηρ κακίας, θὰ προσπαθῶ νὰ ὤφελθῶ ἀπὸ τὰς συμβουλὰς σας. » Τὶ ἐννοεῖ ἀρὰ γε μὲ αὐτὸ; Πολὺ περίεργον! θὰ τῆς γράψω νὰ μοῦ τὸ ἐξηγήσῃ.

Ἄλλ' ἡ κυρία Χρυσοβέργη δὲν συνείθεζε νὰ γράψῃ ἄνευ μεγάλης ἀνάγκης, καὶ ἡ πρὸς τὴν δεσποινίδα Κοσμά ἐπιστολὴ ἀνεβλήθη ἐπ' ἀορίστῳ.

(Ἐπεταί τὸ τέλος.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΧΑΛΚΙΝΑ

ἮΝΕ παρῆλθον πολλοὶ ἀπὸ τοῦ τελευταίου μας περιπάτου ἂνὰ τὰς αἰθούσας τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου. Ἄλλα ἔργα, ἄλλα ἀνάγκαι τοῦ φύλλου, πρὸ πάντων ἡ σοφία καὶ ἐπαγωγὴς «Θεῖα Οὐρανία», ἢ ὁποῖα εἶχε νὰ σας εἶπη πολλὰ καὶ ἤθελε νὰ σᾶς τα εἶπῃ ἐντὸς τοῦ ἔτους, μ' ἕκαυτὴν νὰ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν μου εἰς ἀτὴν καὶ εἰς ἄλλους μου συναδέλφους. Τώρα τελευταίως ἔγινε κάποια οἰκονομία, ἢ ὁποῖα μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἐμφανισθῶ μίαν ἢ δύο ἀκόμη φορές. Καὶ ἐπιφυλοῦμαι τῆς εὐκαιρίας, διὰ νὰ τελειώσω συντόμως τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μουσείου καὶ — διὰ τὸ ἔτος τοῦτο τοῦλάχιστον, — νὰ σας ἀποχαιρετίσω.

Ἐνθυμεῖσθε ἴσως, ὅτι ἐμεῖναιμεν εἰς τὴν Βυζαντινὴν λεγομένην Αἰθούσαν. Ἐδὼ τελειοῖται τὸ πρῶτον τμήμα τοῦ Μουσείου, — τὸ μέγα τμήμα, τὸ περιλαμβάνον τὰ μαρμάρινα, τὰ γλυπτὰ ἔργα, — καὶ ἀρχίζει τὸ δεύτερον τμήμα, ἐπίσης μέγα καὶ σπουδαῖον, τὸ τμήμα τῶν πηλίνων καὶ τῶν χαλκίνων. Ἐπτά εὔρειαι, συνεχόμεναι αἰθούσαι, πλήρεις ἐρμαρίων ὕαλοφράκτων καὶ προθηκῶν, περιλαμ-

βάνουν ἄπειρον πλῆθος μικρῶν ἀντικειμένων, ἀγγείων ὥσεπιτοπλεῖστον καὶ ἀγαλματίων, ἢ λεπτομερῆς ἐξέτασις τῶν ὁποίων θὰ ἦτο ἰκανὴ νὰ πασχαλῶσῃ ὀλόκληρον ζωὴν. Διότι ἕκαστον τῶν ἀντικειμένων τούτων, — ἀπὸ τοῦ μεγάλου πηλίνου ἀγγείου, μὲ τὰ ὠραῖα τοῦ κοσμημάτα καὶ τὰς εἰκόνας, μέχρι τοῦ μικροῦ σφραγιδοθήλου, καὶ ἀπὸ τῆς περικαλλοῦς τοῦ μικροῦ ἐγγχειριδίου, — ἕκαστον τῶν παναρχαίων αὐτῶν κειμηλίων ἔχει τὴν ἱστορίαν του, καὶ προβάλλει εἰς τοὺς ἀρχαιολόγους καὶ εἰς τοὺς καλλιτέχνους ζητήματα, καὶ προκαλεῖ μελέτας, καὶ διδάσκει καὶ δια φωτίζει. Ἐπὶ τὴν ἐποψιν ταύτην, τὸ πελώριον ἀγαλμα τοῦ Ποσειδῶνος, τὸ ὁποῖον σᾶς περιέγραψα ἄλλοτε, δὲν κατέχει περισσότερο θέσιν εἰς τὴν ἐπιστήμην ἀπὸ ἐν μικροσκοπικόν ἀγαλμάτιον τῶν συλλογῶν τούτων, [τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ κλείσῃ εἰς τὴν παλάμην του. Ζάλη καταλαμβάνει τὸν ἐπισκέπτην, ὁ ὁποῖος μὲ βραδύ βήμα καὶ μετὰ γυ βλέμμα διασχίζει τὰς ἐπτά αὐτὰς αἰθούσας. Καὶ νὰ συλλογίζεται κανεὶς ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ μικρὰ πρᾶγματα, χωρὶς ἐπὶ ἐγράφησαν καὶ ἐμελετήθησαν, καὶ ἐγράφησαν καὶ γράφονται καθημερινῶς περὶ αὐτῶν μελέται, εἰς ὅλας τὰς γλῶσσας, ὀλόκληροι βιβλιοθήκαι!]

Διὰ νὰ ἐννοήσετε καλλίτερα πόσον σημασίαν ἐνέχει ἡ σπουδὴ αὐτῆ, ἀρκεῖ νὰ σας εἶπω ὅτι πολλοὶ, ἄπειροι λεπτομέρειαι τοῦ ἀρχαίου βίου, τοῦ οἰκογενετικοῦ, τοῦ κοινωνικοῦ, τοῦ μαθητικοῦ κτλ. ἐγνώσθησαν καὶ κατενοήθησαν ἀπὸ τὰς εἰκόνας τῶν ἐξωγραφημένων ἀγγείων.

Καὶ διὰ νὰ σας φέρω παράδειγμα, τὸ ὁποῖον σᾶς ἐνδιαφέρει, θὰ σας ὑπεθυμίσω τὸν ἀγαπητόν σας «Πρόαυτον τὸν Νικίου». Εἶδατε πόσον ὠραῖα καὶ ζωντανὰ περιγράφεται ἐκεῖ ὁ ἀρχαῖος μαθητικὸς βίος, τὸ σχολεῖον, ἢ παλαιστρά, τὸ γυμνάσιον, μὲ ὅλας τὰς λεπτομερείαις; Λοιπόν, ἄλλαι ἀπὸ τὰς λεπτομερείαις αὐτὰς ἀφίονται εἰς χωρία συγγραμμάτων, ἄλλαι δὲ — καὶ ὅχι αἱ ὀλιγώτεροι, — εἰς εἰκόνας ἀγγείων, ἐυρισκομένων εἰς τὸ Μουσεῖόν μας καὶ εἰς ἄλλα Μουσεία τοῦ κόσμου! Ὡ, αἱ εἰκόνες τῶν ἀγγείων, πόσον ὠραῖαι καὶ πόσον κομψοῦται εἶνε!

Ἄν δὲν ὑπῆρχαν, πολὺ ὀλιγώτερα πρᾶγματα θὰ ἤξεύραμεν περὶ τοῦ ἀρχαίου βίου, καὶ ποτὲ δὲν θὰ ἐγνωρίζαμεν τὸν ἀθηναῖον μαθητῆν, ὅπως μᾶς τὸν ἐξωγράψισε τελειῶς ὁ Λωρὴ...

Εἰς τὰς τρεῖς πρῶτας ἐκ τῶν ἐπτά αἰθουσῶν, φυλάσσονται τὰ ἀρχαῖα ἀγγεία. — τῶν Ἀθηναίων, τῆς Ἐρετρίας, τῆς Κορινθίας, τῆς Τανάγρας, τῶν Θηβῶν, κτλ. Ὅπως καὶ τὰ ἀγαλμάτια, εἶνε καὶ αὐτὰ κατατεταγμένα κατ' ἐποχάς, ἀπὸ τῶν προομηρικῶν τῶν παναρχαίων, μέχρι τῶν χρόνων τῆς παραμῆς. Παρακο-

λουθεὶ κανεὶς εἰς αὐτὰ ὀλην τὴν ἐξέλιξιν τῆς τέχνης, ἀπὸ τῶν πρώτων μὲ τὰ καλαίσθητα σχήματα καὶ τὰς χονδροεῖδεις εἰκόνας, μέχρι τῶν τελευταίων, τὰ ὁποῖα εἶνε ἁληθῶς καλλιτεχνήματα. Ἔπαρξουν ἀγγεῖα μεγάλα, πελώρια, — εἰς τὴν πρώτην αἰθούσαν προπάντων, — ἐπὶ βάσεων, ἀναικτὰ ἢ ὑπὸ ὑαλίνους κώδωνας, καὶ ἄλλα μικρὰ, ἐντὸς τῶν ἐρμαρίων. Ἴδιαιτέραν συγκίνησιν προξενοῦν εἰς τὴν πρώτην Αἰθούσαν, τὰ ἀγγεία τὰ φυλασσόμενα ἐντὸς ἐρμαρίου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἀναγινώσκειται ἡ ἐπιγραφή: «Ἐκ τοῦ τύμβου τῶν Μαραθῶνων ὁμάχων». Εἰς δὲ τὴν τρίτην αἰθούσαν, ὑπάρχουν ἀγγεῖα καὶ ἄλλα ἀντικείμενα, καὶ σκελετοί, καὶ χῶμα ἀκόμη, «ἐκ τοῦ τύμβου τῶν ἐν Χαιρωνείᾳ πεσόντων». Ἄς ἀποκαλυφθῶμεν, καὶ ἄς κύψωμεν εὐλαβῶς τὴν κεφαλὴν πρὸ τῶν ἱερῶν αὐτῶν λειψάνων!

Ἀκολουθοῦν τρεῖς αἰθούσαι, περιλαμβάνουσαι πῆλινα ἀγαλμάτια. Μέγα μέρος τῆς συλλογῆς ἀποτελοῦν τὰ εἰδώλια τῆς Τανάγρας, αἱ διάσημοι Ταναγραῖται Κόραι, τὰς ὁποίας τόσο ὠραῖα σᾶς περιέγραψε πέρουσι ὁ κ. Φιλαδέλφους. Ἡ τελευταία αἰθούσα περιλαμβάνει ἀγαλμάτια ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας, θαυμασίας γάρριτος, δωρηθέντα εἰς τὸ Μουσεῖον ὑπὸ Ἰωάννου Μισθοῦ. Τὸ ὄνομα τοῦ δωρητοῦ ἀναγράφεται χρυσοῖς γράμμασιν ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Ἡ τελευταία αἰθούσα ὀνομάζεται «Χαλκοθήκη» καὶ περιλαμβάνει χαλκᾶ ἀντικείμενα ἀγαλμάτια ὥσεπιτοπλεῖστον, ἔξ Ὀλυμπίας, Δελφῶν, καὶ ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως. Πολλὰ ἐξ αὐτῶν εἶνε πολυτιμότερα εὐρήματα, ἀπαράμιλλα καλλιτεχνήματα. Ἰσάμενα δὲ ἐπὶ ὑψηλῶν βάσεων καὶ ὑπὸ κώδωνας ὑαλίνους, προκαλοῦν τὸν θαυμασμόν τοῦ ἐπισκέπτου, ὡς ἀπὸ τὰ ὠραιότερα στολισμάτα τοῦ Μουσείου μας.

Ἰπολείπονται δύο ἀκόμη αἰθούσαι, ἀποτελοῦσαι ἱδιαίτερον τμήμα καὶ ἐπιφυλάττουσαι μεγάλας ἐκπλήξεις. Θὰ σας ἐπισκεφθῶμεν μεθαύριον.

ΦΑΙΛΑΝ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

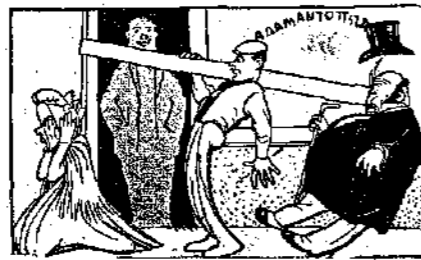
Ὁφέλεια καρμιά,
Χαμέν' οἱ μόχοι,
Ποτίζεις καλαμιά
Σιμά ἐτὴν ὄχθη.

Καὶ τὰ γαλανὰ αἰθέριο
Καὶ ὁ Ἥλιος κ' ἡ Σελήνη
Κι' ὅλα τοῦρανοῦ ταστέρια
Καθρεφτίζονται, παιδιὰ,
Ἐτῆς ψυχῆς μας τὴν γαλήνη
Καὶ ἐτὴν ἄδολη καρδιά.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΙΚΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΞΗΚΟΣΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ

ΕΥΝΟΗΣΕΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΚΑΤΩΤΙ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Εάν παρατηρήσετε με προσοχή τὰς τέσσαρας ταύτας εἰκόνας, τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης, θὰ ἴδητε ὅτι χωρὶς λόγια διηγούνται ἐξοχῶς κωμικοτραγικὴν ἱστορίαν! Τὴν ἱστορίαν αὐτὴν πρόκειται νὰ τὴν διηγήσῃτε σὲς μὲ λόγια, δηλαδὴ νὰ συνθέσῃτε ἓν φαίδρον, ἔξυμνον, πεταχτὸν, χάρτινόν τιμὸν διηγηματάκι, ἐπὶ τῆ βάσει τῶν τεσσάρων αὐτῶν εἰκόνων.

- Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ ἑξῆς:
1. — Τὸ διήγημα πρέπει νὰ γραφῆ εἰς τὴν συνήθη γλῶσσαν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, καὶ νὰ μὴ περιέχῃ πᾶσαν ἀπὸ 300 λέξεις (ὀλιγοτέρας καὶ, περισσοτέρας ὄχι.)
2. — Τὸ διήγημα πρέπει νὰ σταλῆ ἐγκαιρῶς, ὥστε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, μέχρι τῆς 31. Ἰανουαρίου 1901 τῶ βραδύτερον. Τὸ ἐμπρόθεσμα θάπολεσειτοῦν.
3. — Τὸ διήγημα πρέπει νὰ γραφῆ ἐναγώνια εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ περιέχῃ τίποτε ἄλλο. Ἄνωθεν γράφετε τὰς λέξεις «Διαγωνισμὸς ἑξηκοστὸς εβδόμος» καὶ εὐθὺς ἀμέσως τὸ ὄνομά σας, τὸ ψευδώνυμόν σας (ἴσως ἔχετε καὶ θέλετε νὰ διαγωνισθῆτε με ψευδώνυμον,) τὸν τόπον τῆς διαμονῆς, τὴν χρονολογίαν, ὅλα ἐν τάξει.
4. — Βραβεῖα θάπονεμηθῶσι τὰ συνήθη εἰς πάντας τοὺς Μεγάλους Δ. αγωνιστάς, τὰ ὅποια βλέπετε εἰς τὸ «Κεφάλαιον» τοῦ Ὀδηγοῦ (φύλλ. 1ον σελ. 13.)

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ἈΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.
Η ΓΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ.
α. Ἄς ὑποθέσωμεν, Κωστάκη μου, ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὴν Ἀφροδίτην, τὸν πλησιέστερόν μας οὐράνιον σταθμόν, καὶ ὅτι εἴμεθα εἰς ἓν ἀστεροσκοπεῖόν της. Θὰ δυνηθῶμεν εὐκόλως νὰ μεταχειρισθῶμεν τὰ τηλεσκοπία τοῦ ἐπειδὴ πανταχοῦ οἱ νόμοι τοῦ φωτός εἶνε οἱ ἴδιοι. Ἄς στρέψωμεν τὸ τηλεσκοπίον μας πρὸς ἄνατολὰς ἐκεῖ θὰ ἴδωμεν τὴν Γῆν, ἐπειδὴ εὐρίσκεται ἐν συζυγίᾳ καὶ ἀπέχει ἀπὸ ἡμᾶς μόνως 41 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα. Χάρις εἰς τὸ τηλεσκοπίον μας, θὰ ἴδωμεν αὐτὴν τόσο μεγάλην ὅσον φαίνεται ὁ ἥλιος ἀπὸ ἐδῶ, καὶ εὐκλῶς θὰ διακρίνωμεν ὅτι περιστρέφεται περὶ ἑαυτὴν εἰς 24 ὥρας. Τίποτε μάλιστα δὲν θὰ μᾶς στοιχίσῃ, ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι μένομεν ἐπὶ 24 ὥρας παρατηροῦντες, καὶ ὅτι ἡ Ἀφροδίτη, διὰ νὰ γίνῃ καλλιτέρα ἡ παρατήρησις μας, θὰ ἔχῃ τὴν καλοσύνην νὰ μὴ

περιστρέφεται περὶ ἑαυτὴν ὥστε νὰ μείνωμεν ἀκίνητοι εἰς τὴν θέσιν μας. Ἄς ὑποθέσωμεν ἀκόμη ὅτι ἔχομεν ἐν ἅπὸ τὰ ἀκριβῆ ἐκεῖνα ὠρολόγια, τὰ ὅποια ὀνομάζουσι χρονόμετρα.
Εὐρισκόμεθα ἀπέναντι τῆς μεγάλης ταινίας, τὴν ὁποίαν σχηματίζει ἡ Ἀμερικὴ τὸ μικρὸν ἐκεῖ λευκὸν σημεῖον, τὸ ὁποῖον φαίνεται διὰ τοῦ τηλεσκοπίου λάμπων, εἶνε ἡ χιονοσκεπὴς κορυφὴ τοῦ Κιμβοράσου, μίᾳ ἀπὸ τὰς ὑψηλότερας κορυφὰς τῶν Κορδιλλιέρων τῶν Ἄνδεων. Παρατήρησον τὸ χρονόμετρον.
Εἶνε μεσημέρεια.
Ὅταν θὰ ἐπανάδωμεν πάλιν τὸ Κιμβόρασον, ἡ Γῆ θὰ ἔχῃ κάμῃ μίαν ἀκριβῶς περιστροφὴν περὶ ἑαυτὴν.
Δὲν φαίνεται πλέον ἡ Ἀμερικὴ ἰδοὺ ὁ Βίρηνικὸς Ὠκεανός, ἰδοὺ ἡ Πολυνησία, ἰδοὺ αἱ Ἰνδικαὶ νῆσοι, ἰδοὺ αἱ Ἰνδίαί καὶ ὁ Ἰνδικὸς Ὠκεανός, ἰδοὺ ἡ ὀγκώδης Ἀφρική, ἰδοὺ ὁ Ἀτλαντικὸς Ὠκεανός, ἰδοὺ καὶ αἱ πεδιάδες τοῦ Ἀμαζονίου.
Οἱ κάτοικοι τῆς Ἀφροδίτης με κάποιαν δυσκολίαν θὰ διακρίνουν ὅλας τὰς λεπτομερείας ἄλλ' ἡμεῖς ἐκ τῶν προτέρων γνωρίζομεν τί θὰ ἴδωμεν.

Ἴδου καὶ πάλιν τὸ Κιμβόρασον διέρχεται πρὸ τοῦ τηλεσκοπίου μας παρήλθε. Παρατήρησον τὸ χρονόμετρον. 11 ὥραι καὶ 56 λεπτά.
— Τὸ χρονόμετρον εἶνε ἐσφαλμένον, Μένει ὀπίσω 4 λεπτά.
— Ὅχι, Κωστάκη ἄλλ' ἡ Γῆ εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα τῶν 24 ὥρῶν μετεκινήθη ἐπὶ τῆς τροχιάς της καὶ δὲν ἔχει ὡς πρὸς τὸν ἥλιον τὴν ἰδίαν θέσιν τὴν ὁποίαν εἶχε καὶ χθὲς καὶ διὰ νὰ παρουσιασθῇ ἐκ νέου τὸ Κιμβόρασον εἰς τὸν ἥλιον, ἔπος χθὲς, πρέπει νὰ στραφῇ ἀκόμη ἡ Γῆ ἐπὶ 4 λεπτά τὸ αὐτὸ δὲ συμβαίνει δι' ὅλα τὰ μέρη τῆς Γῆς, τὰ ὅποια ἔχουν καθ' ἡμέραν μεσημβρίαν 4 λεπτά ἄργότερον ἀπὸ μίαν περιστροφὴν τῆς Γῆς.
Αὐτὰ τὰ καθημερινὰ τέσσαρα λεπτά εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους κάμνουν μίαν ἡμέραν, οὕτως ὥστε εἰς ἓν ἔτος ἡ Γῆ κάμνει μίαν περιστροφὴν περισσύτερον ἀπὸ τὰς ἡμέρας τοῦ ἔτους.
Ἄλλ' ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸ ἀστεροσκοπεῖόν μας.
Παρατήρησον εἰς τὴν Γῆν τὰς δύο λευκάς ἐκ πάγου ἐκτάσεις, με τὰς ὁποίας εἶνε σκεπασμένοι οἱ δύο τῆς πόλοι. Ἐάν ἐνώσωμεν τοὺς δύο πόλους δι' εὐθείας γραμμῆς, περὶ αὐτὴν τὴν γραμμὴν βλέπομεν ὅτι περιστρέφεται ἡ Γῆ βλέπομεν ἀκόμη, ἀλλὰ με μεγάλην δυσκολίαν, ὅτι ἡ Γῆ εἶνε πεπλατυσμένη περὶ τοὺς δύο πόλους. Ὁ πλατυσμὸς ὅμως αὐτὸς εἰς τὴν Γῆν εἶνε μικρὸς, ἐνῶ εἰς τὸν Δία ἐπὶ παραδείγματι εἶνε πολὺ μεγαλύτερος εἰς τὴν Γῆν μόνως εἶνε τὸ 300ὸν τῆς ἀκτίνος της.
— Εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ μάθω πῶς οἱ ἄνθρωποι κατώρθωσαν νὰ ἐννοήσουν ὅτι ἡ Γῆ εἶνε πεπλατυσμένη εἰς τοὺς πόλους, ἀφοῦ κανεὶς ἀκόμη δὲν μετέβη ἐκεῖ.
— Θὰ ἤκουσες βέβαια νὰ γίνεταί λόγος διὰ τὸν πολιτικὸν ἀστέρα, ὁ ὁποῖος δεικνύει εἰς τὸν βορρᾶν τὸν βορρᾶν ὁ ἀστὴρ αὐτὸς εὐρίσκεται ἀκριβῶς ὑπεράνω τοῦ βορείου πόλου τῆς Γῆς, καὶ ἂν ἄνθρωπός τις μετέβαινε ἐκεῖ, θὰ ἔβλεπε τὸν ἀστέρα εἰς τὸ ζενίθ, ἐνῶ ἐάν ἴδῃ τὸν πολιτικὸν ἀπὸ τὸν ἰσημερινόν, θὰ τὸν ἴδῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα.
Ἀπὸ τοῦ πόλου μέχρι τοῦ ἰσημερινοῦ εἶνε, καὶ ἐπὶ τῆς γῆνιν σφαίρας καθὼς καὶ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ θόλου, τὸ τέταρτον τῆς περιφερείας, τὸ ὁποῖον πάντοτε διαίρεται εἰς 90 μοίρας.
Ἄς ὑποθέσωμεν τώρα, ὅτι κάποιος ταξιδιώτης ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὸν ἰσημερινόν διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν βορρῆον πόλον καθ' ὅσον προχωρεῖ ἐπὶ τῆς γῆς, θὰ βλέπῃ τὸν πολιτικὸν ἀστέρα ὀλον ἐν ὑψηλότερα εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐάν ἴδῃ αὐτὸν μίαν μοῖραν ὑψηλὰ θὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐπρόχώρησεν ἐπὶ τῆς γῆς μίαν μοῖραν, ἐάν τὸν

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΗ'.

ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΣΤΙΣΣΩΣ.

Ἴδῃ δύο μοίρας ὑψηλὰ θὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐπρόχώρησε δύο μοίρας, καὶ οὕτω καθέξῃς, μέχρις ὃ ἴδῃ τὸν πολιτικὸν ἀστέρα εἰς τὸ ζενίθ, ὅποτε πλέον θὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐφθάσεν εἰς τὸν πόλον.
— Τί σχέσιον ἔχουν αὐτὰ με τὸν πλατυσμὸν τῆς γῆς;
— Τώρα θὰ ἴδῃς.
Ἐάν ἡ Γῆ ἦτο τελεία σφαῖρα, αἱ 360 μοίραι τῆς περιφερείας της θὰ εἶχον πᾶσαι τὸ αὐτὸ μήκος. Καὶ ὁ ταξιδιώτης μας διὰ νὰ ἴδῃ τὸν πολιτικὸν ἀστέρα μίαν μοῖραν ὑψηλότερα, θὰ διέτρεχε ἐκάστοτε τὸ ἴδιον διάστημα. Ὅταν τὰ ὄργανα τῆς παρατηρήσεως ἐτελειοποιήθησαν, παρατηρήθη ὅτι αἱ 360 μοίραι ἐπὶ τῆς Γῆς δὲν εἶχον πᾶσαι τὸ αὐτὸ μήκος, ἀλλ' ἦσαν τόσο μεγαλύτεραι ὅσον πλησιέστερα πρὸς τὸν πόλον εὐρίσκοντο καὶ ἐπειδὴ αὐτὸ γίνεται μόνον ἐάν ἡ σφαῖρα εἶνε πεπλατυσμένη, συνεπέραινον τὸν πλατυσμὸν τῆς Γῆς, καὶ ἔμενε νὰ ὀρίσουν αὐτὸν ἀκριβῶς. Αὐτὴν τὴν τιμὴν ἀνέλαβεν ἡ Γαλλία, ἡ ὁποία ἐστειλεν ἀστρονόμους της νὰ μετρήσουν δύο μοίρας ἐπὶ τῆς Γῆς, τὴν μίαν εἰς τὴν Λατινίαν πλησίον τοῦ πόλου, καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὴν Περουβίαν πλησίον τοῦ ἰσημερινοῦ.
— Πόσον μήκος εὔρον διὰ μίαν μοῖραν εἰς τὴν Λατινίαν;
— 111 χιλιόμετρα καὶ 477 μέτρα.
— Καὶ εἰς τὴν Περουβίαν;
— 110 χιλιόμετρα καὶ 562 μέτρα.
Διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο 915 μέτρα.
Ἡ ἐργασία ἐξηκολούθησε καὶ ἐμέτρησαν καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Γῆς τὸ μήκος μίας μοίρας, καὶ ἐξ ὅλων τῶν παρατηρήσεων συνήγαγον ὅτι ὁ πλατυσμὸς τῆς Γῆς εἶνε τὸ 300ὸν τῆς ἀκτίνος της.
Ἄς ἐπανεέλθωμεν ὅμως πάλιν ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, καὶ ἄς στρέψωμεν τώρα τὸ τηλεσκοπεῖον μας πρὸς τὸν Δία.
Διακρίνομεν καὶ εἰς αὐτὸν τοὺς πόλους καὶ τὸν βλέπομεν νὰ περιστρέφεται περὶ ἄξονα, ὅπως παρατηροῦμεν εὐκόλως ὅτι εἶνε πεπλατυσμένος, ἀλλ' ὁ πλατυσμὸς του εἶνε πολὺ μεγαλύτερος παρὰ εἰς τὴν Γῆν. Ὁ πλατυσμὸς τοῦ Διὸς μὲν ὑπερβυμίζει κάτι, τὸ ὁποῖον ἐλησμόνησα νὰ σοῦ εἶπω προηγουμένως.
Ἐάν γερμίσης με ἕδωρ σφαῖραν ἐξ ἐλαστικοῦ καὶ περιστρέψῃς αὐτὴν, θὰ ἴδῃς ὅτι ἡ σφαῖρα πλατύνεται, καὶ ὁ πλατυσμὸς της εἶνε τόσο μεγαλύτερος ὅσον ταχύτερον περιστρέφεται ἡ σφαῖρα. Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ εἰς πάσας τὰς ἐλαστικὰς σφαῖρας, ὅπως καὶ εἰς τὰς εὐρισκόμενας εἰς ῥευστὴν κατάστασιν ἀπὸ αὐτὸ δὲ ἐννοοῦμεν ὅτι καὶ ἡ Γῆ μας ἐπλατύνθη περὶ τοὺς πόλους ὅτε ἀκόμη ἦτο εἰς ῥευστὴν κατάστασιν, ὅπως συνέβη καὶ εἰς τὸν Δία ἐκεῖνος ὅμως ἐπλατύνθη περισσύτερον ἐπειδὴ καὶ ἡ ταχύτης τῆς περιστροφῆς του εἶνε μεγαλύτερα.
(Ἐπεται τὸ τέλος.) Δ. Σ. ΔΝΑΣΤΑΞΙΑΔΗΣ

Ὁ Φασουλάκης ἔμαθεν ἀκόμη καὶ τί πράγμα εἶνε τὸ διαλυτικόν.
Εἶνε δύο τελείες, ἢ μιά δίπλα ἑστὴν ἄλλῃ (·) πού τις βάζομε πότε ἐπάνω ἑστὸ γιώτα καὶ πότε ἐπάνω ἑστὸ ὑψίλον, διὰ νὰ τα προφέρωμε χωριστά. Χωρὶς τὸ διαλυτικόν, ὁ ἄ-ὑ-λ-ο-ς παραδείγματος χάριν θὰ ἐγίνετο α-ὑ-λ-ο-ς, καὶ τὸν Κ-ά-ἰ-ν θὰ τὸν ἐλέγαμεν Κ-α-ἰ-ν!

— Ξέρω με τί μοιάζει τὸ διαλυτικόν! ἀνακράζει ὁ Φασουλάκης. Μοιάζει με ματογυάλια. Ὅταν ὁ μπαμπᾶς φορῇ τὰ ματογυάλια του τὰ μαῦρα, ἢ μύτη του μοιάζει ὡς ἓν γιώτα με διαλυτικόν! Τώρα πιά τὰ ἔμαθα ὅλα. Προτίητερα, τὴν ὥραν ποῦ ἐρχόμουν ἑστὸ Σχολεῖο, εἶδα ἐξω δύο μάγκες ποῦ ἐφιλονεικοῦσαν. Ὁ ἓνας ἔλεγε: «Ξέρεις τί σου κάνω, σένα;» Κ' ἐγὼ εἶπα: Νὰ ἐρωτηματικόν! Ὁ ἄλλος ἔλεγε: «Οὐ! νὰ χαθῆς!» Κ' ἐγὼ εἶπα: Νὰ θυμαστικόν! Ἐπειτα ὁ πρῶτος λέγει: «Εἶσαι γάϊδαρος!»

«Εἶσαι γάϊδαρος!»
— Ναι, ἀπαντᾷ ὁ κύρ Δάσκαλος γελῶντας. Ἄλλη φορὰ ὅμως νὰ μὴν ἀκοῦς τί λένε ἑστὸ δρόμο τὰ κακὰ παιδιὰ. . . Για πέ μου τώρα: Ὅταν ἐρχονται καμμιά φορὰ ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμά σου, νὰ σε σχολιάσουν, καὶ σε πέρνουν, καὶ σε βάζουν ἑστὴ μέση, καὶ σε πιάνουν ἀπὸ τὰ χέρια, καὶ πηγαίνετε, τότε εἰς τί σημεῖον εἶσαι;
— Δὲν ξέρω! λέγει ἐκπληκτος ὁ Φασουλάκης.
— Μάθε το λοιπόν, ἀπαντᾷ ὁ κύρ Δάσκαλος. Εἶσαι τὸ ἐν-ω-τ-ικ-όν. Αὐτὸ τὸ ἐνωτικόν εἶνε μιά μικρούλα γραμμὴ (-) πού τη βάζομε ἀνάμεσα οὐ δύο λέξεις καὶ της ἐνώνομε ὥστε νὰ κάνομε μιά. Παραδείγματος χάριν: Ἐπάνω-κάτω, γύρω-γύρω, καλὰ-κακὰ, ἓνας-ἓνας, Μπαμ-Μπαμ, καὶ τὰ λοιπά. Βλέπεις; ἐκεῖνη ἡ μικρούλα γραμμὴ εἶνε ἀνάμεσα ἑστὸς δύο λέξεις, ὅπως ὁ μικρούλης Φασουλάκης ἀνάμεσα ἑστὸς μπαμπᾶ του καὶ ἑστὴ μαμμά του. Καὶ τώρα, αὐτὰ τὰ σημεῖα ποῦ ἔμαθες, ξέρεις πῶς λέγονται ὅλα μαζί;
— Ὅλα μαζί; ὄχι!
— Λέγονται ση-μ-εῖ-α τ-ῆ-ς σ-τ-ί-ξ-ε-ω-ς, καὶ νὰ το θυμᾶσαι. Βλέπετε λοιπόν ὅτι ὁ Φασουλάκης ἐπρόδεδε ἑστὴ Γραμματικὴ καὶ χωρὶς βιβλίον. Μεθαῦριο θὰ σας πῶ διὰ τὰς ἐξετάσεις του, καὶ τελειόνομε.
Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ἀρθοδόξου — ἡ Ἄδρα τῆς Κερκύρας μετ' τὸν Ἑλλήνων. Διοπτροφροσῶν καὶ Σημαίαν τῆς Ἑλευθερίας — ὁ Ὄριον μετ' τῶν Ἀδαλουσίων. Ἄδραν τῆς Κερκύρας καὶ Κυματίουσαν Θάλασσαν — τὸ Μαράμυρον Φύλλον μετ' τὴν Φιλιππουσον Νεάνιδα (διὰ νόνταλλόου καὶ τὰ ἰνδικὰ τῶν) Μελαγρολίαν Μουσικὸν καὶ Νεαρὸν Ζωγράφον ὁ Πέρρος τῆς Βαβέλ μετ' τὸ Ἀρηγορον Πνεῦμα — ἡ Λιανὴ Μαογραίτα μετ' τὴν Ἑλπίδα τῶν Ἀνοσῶν ἠδ' Ἑθρικῶν Ἰμνον καὶ Βαρδαλαμπουμπαν — ἡ Νεράιδα τῶν Σπεσῶν μετ' τὸν Ἀσπροποταμίτην — ὁ Νουσταλὸν Ἑλληνα μετ' τὸν Ὀρίωνα, Μικρὸν Ἰάτριον καὶ Φύρδην Μίθων — τὸ Ζοφρον Νέφος μετ' τὴν Καρδίαν ὑπὸ Πέτρων, Θεραπειάδα τῶν Μουσῶν καὶ Βιλικρινὴ Φιλιαν

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς Γλυκίαν Καρδίαν (οἱ συνεργάται μου σ' ευχαριστοῦν πολύ δι' ἅσα γράφεις· καὶ βέβαια σὰς ἐτοιμάζου νέας ἐκπληξίαις διὰ τὸ 1901!) Ἄνθος τοῦ Μαίου (νὰ εἰσαι ἀγαθὰ τευπέλα εἰς τὸ γράψαι μου καὶ νὰ θάβῃ· νὰ βλέπῃς τ' ὄνομα σου συχνά εἰς τὴν ἀλληγορασίαν· πῶς συμβεβάζονται αὐτάς· ἔξω λοιπὸν τευπέλα καὶ γράφει μου! ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτῆσας δὲν λαμβάνεις μέρος εἰς τὴν ἀλληγορασίαν· ευχαριστῶ διὰ τὰς καλύτερας διαθέσεις.) Ἐρωθρον Ἀρθοδόξου (νὰ μου φιλῆσῃ καὶ τὸν Θανάσην καὶ νὰ του εἰπῆς διὰ πολλὰ ἐχάρηκα ποὺ ἔγινε καλά· ἔγραθα τὸ δυστύχημά σου καὶ ἀπὸ καρδίας παρακάλεσα τὸν Θεὸν νὰ σου παραγορήσῃ.) Πηγηδὸν τῆς Ἑρμῆου, Ἀθήρα (τὴν πρῶτον ποῦ μου ἔστειλε τὴν μεταφράσιν τοῦ γαλλικοῦ ποιήματος.) Ἐρωθρον Καμέλιαν (σοῦ εὐχομαι λοιπὸν καὶ εἰς ἀνώτερον· εἶδα ἅσα γράφεις διὰ τὸν Ἑλληνόπαιδα· καλὰ εἶνε, ἀλλ' ἀπαίτητον ἔργασίαν, ἀνθρώπων πολλοῦς, καὶ δυστυχῶς εἶμαι μόνῃ· τὶ νὰ πρωτοκάνω;) Ἄνθος τοῦ Ζασπείου (ἄνα· Ζωγραφικῆς θὰ γίνῃ τὸν χρόνον ἀρεσκίως.) Ἄ. Βότσορν, Διοπτροφροσῶν (βεβαίως, τὸ δῶρον πρὸς τὴν καρδίαν διὰ εἶνε μικρὸν, ἀλλὰ δι' αὐτὸ θὰ φανερωθῇ ἡ φιλοπατρία τῶν Ἑλληνοπαίδων, καὶ δι' αὐτὸ θὰ εἶνε μέγα· ἄς ἐπιπλάσωμ ἐν τὸ ἰδικόν μας θὰ γίνῃ πρῶτα ἄλλακτα, διὰ πρῶτον ἔτος, δὲν ἔχωμεν συνῆχ' ὄλιγα.) Βράζον τῆς Κρανῆς (ταποτελέσματα τοῦ διαγ. τῶν Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ ἴον φύλλον τοῦ Ἰανουαρίου.) Ἀεροναυτοπύλαν (ἐμπρὸς λοιπὸν ἰθάρρος καὶ ἐπιμονή, καὶ φέτος θὰ το κατορθώσῃς...) Ρωμαιοὶν Κιζέρονα (ἐπὶ πληρομῆ, δύναται· ὑπάξωμαι καὶ τὰ δέλωμαι.) Κετρε (καὶ ἡ μητέρα πῶς εἶνε; δὲν μοι ἔγραψες.) Σέλευρον τὸν Κερανόν (τὶ θὰ πῆ θει. ἤλαβε ἄλλοθιν μετὰ τὴν προθεσμίαν;) εἶχε γίνῃ ἡ κρίσις τοῦ Διαγωνισμοῦ, καὶ εἶχε τυπωθῆ μέλιστα—δίδει ἤτο προσωριμὴν διὰ τὸ 49ον φυλλάδιον, — ὅταν ἔλθῃ ἡ μεταφράσις σου ποῦ εἶνε λοιπὸν τὸ δίκιον;) Καίτην Ν. Πετιλῆ (τὴν νέαν μου οἰλήν.) Κυκλάμιαν (εἶμαι βεβαία διὰ τὰς πάντοτε καλὰς σου διαθέσεις, καὶ σ' ευχαριστῶ θερμῶς.) Φύρδην Μίθων (ἐλθῆθ, νομίζω μέλιστα διὰ σοῦ ἀπῆλθησα· τὸ ἀπέχδοτον ποῦ μου διηγείσαι μαρτυρεῖ πολλὴν ἀγάπην πρὸς ἐμὲ, ὅ τὴν ὀλοῖαν εἶμαι ὑπερήφανος.) Ἄνθος τῶν Λεωμάτων (καλλίτερα νὰ παρακαλέσεις τοὺς γονεῖς σου καὶ νὰ σου δώσουν τὴν συγκατάθεσίν των· ἦθελα ὁμοίως νὰ ἔβουρα διὰ τοῦτους λόγους ἀρνούται· δὲν σου εἶμαι δυσπηρεστημένη· ἐπιβουλέω ὅμως νὰ μου γράψῃς συχνά!) Ἄγγελον τῆς Ἐντυχίας (μὴν ἀνησυχῆς· ἐν ἦσαν καλὰ τὰ Π. Πνεύματα—δίδει ποὺ νὰ τα ἐνθυμούμαι δια I—θὰ ἔλθῃ ἡ σειρά των καὶ θὰ δημοσιευθῶν.) Ἀρροστεφανωμένην Θάλασσαν (πράγματι, πολλὸν καιρὸν εἶπες νὰ μου γράψῃς, ἀλλὰ δὲν εἰς ἐλθῆν, διότι δὲν λημονοῦνται ἔτσι εὐκόλα φίλοι ὡς σ' ευχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ μελετώμενον ἔσπαθωμα.) Ἰουστὸν Ἄφρον, Ἰσποδάμιαν Γ. Παδοπούλαν (πολύ ευχαριστῶς.) Μικρὸν Λα-

ριανοπούλαν ([ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἔορτης μετὰ χαρὰς δὲ δεχθὲν καὶ τὸν μικρὸν ἀδελφόν σου.) Σαλαζαίτην Ἑλλῶν (μ' ἐγὼ δὲν ὄξ σε λημονοῶ ποτέ· τετριάδιαι τινὲς λάβῃς, μὴ ἀνησυχῆς, δίδει καὶ αἱ δύο εἶνε τακτικώταται.) Ρόδον τοῦ Ἀίγιου (εὐχαριστῶ πολύ.) Κλωστοπούλαν (μὲ ὕγια δ' ἔστεις!) Δεκοθέσαν Κλωσσίδου (καλλίτερα ποῦ μετενόησας καὶ δὲν το ἐπέταξες, τὸ καιρὸν τὸ γατάκι...) Κωνσταντινήν Καμπούρογλου (μετὰ τὸν Ἰανουάριον βεβαίως· ἀλλὰ ποτε δὲν εἰς ἐξέρχῃ ἀκόμη σὺ· τὲ ἐγὼ.) Κρητικὸν Κάστανον (ἔστειλε· πολὺ ἀστείον τὸ ἐπιστόδιον τοῦ σκύλου, ποῦ ὀνομάζεται ὁ Τόνομα σου!) Ἄστρο Ποντικίαι (εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὸ ἔσπαθωμα.) Φιλαγγλον Ἑλληνα (βεβαίως ἐπιτρέπεται· χαίρω ποῦ σου ἐξερρίσθῃ μία Πρόληψις μετὰ τὰ ἄρθρα τοῦ κ. Ἀλιίδου.) Μαθάλον Π. Σταμούλην (καὶ εἰς τὴν φορὰν ἔσπαθώσαντα ἐντὸς τοῦ ἔτους· εὐγέ του!) Ἐβραϊν (πολύ ἀστείον τὸ ἐπιστόδιον· ἔ, σοῦ ἔπερασε τὸ δόντι; μὴν ἐλπίξῃς ἀπὸ τὸν Ἰατρον τῶν Συνοδωμένων, διότι δὲν ἀπαντᾷ· μίαν συνταγὴν ἔστειλε ἔντην ἀρχή, καὶ ἔπειτα τίποτε.) Δ. Ν. Νικολαΐδην (ἔλαβα.) Ἐρωθρον Νέφος (εἶμαι πολὺ εὐτυχῆ ποῦ εὐρίσκεται τὸν ἐρεπτόν τὸμον ἀνώτερον ἀπὸ τοῦς τοῦς ἄλλους, καὶ μέλιστα διὰ τὴν ὀθειαν Οὐρανίαν.) Ἡλιαν Κ. Παπαδημιαν (ἔχῃ δύο ψευδάνυμα συγχρόνως δὲν ἐπιτρέπεται.) Ἐδέλειδας, Μέδωρα κτλ. κτλ.

Εἰς ἄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 9 Δεκεμβρίου, ὅ τὸ ἀπάντησά εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἰ λίσσις στέλλονται μέχρι τῆς 29 Ἰανουαρίου
 Ὁ γάρησ τῶν λίσσων, ἐπὶ τοῦ ὀποῖον δίδει νὰ γράψαι τὰς λίσσις των οἱ διαγωνισθέντες, παλίνται ἐν τῷ Γραφίῳ μας εἰς φιλλέου, ἐν ἑστέος ποιήσῃ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται σφ. 1

623. Στοιχειόγραφος.

Εἶμαι λευκόν· καὶ τὸσον ἀρκεῖ μόνον νὰ ζεῖρησ. Ἄλλῶν ἓνα γράμμα, σὶν οὐρανὸν θὰ μ' εὖρησ. Κατάλι ὑπὸ τῆς Κατοσομάλιος

624. Αἶνιγμα.

Μολονδὲ λέξεις μία, σημασίας δύο ἔχω· Ἥμην κόμη τις ἀρχαία, καὶ γλυκὺ τὶ σοὶ παρέχω. Ἐστέλι ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπολιίας

625. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον τὸν Ἄγγελον ὀρίζε. Τὸ δεύτερον δε' εἶσαι εἰς σοῦ λέγει μετ' τὸ τρίτον. Τὸ τέταρτον μυθοποιῶ· τὸ πέμπτον καθαρίζε. Κε' ἄνθος τὸ ἔκτον μου κοινὸν ἀλλὰ μετὸν χε- [ρίτων.

Ἐστέλι ὑπὸ Κυθαγόρου τοῦ Σαμίου.

626. Κᾶπα.

- + * * * + = Ζῶον
- + * * + * = Μέλος τοῦ σώματος.
- + * + * * = Ἄρετή,
- + + * * * = Προφήτης
- + + * * * = Ἰερῶς.
- + * + * * = Ἄνθος
- + * * + * = Πτηνόν
- + * * * + = Πόλις ἀρχαία.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελέσου καθέτως μὲν βασιλέα ἀρχαίον, πλαγίως δὲ δύο ἀρχαίας χώρας.

627. Αἰθεθρία.

Ποία τρισύλλαβος λέξις ἀντιστρώφως ἀναγινωσκομένη, μένει ἡ αὐτή;

628. Παύγιον.

□ □ □ Λάβετε 12 κυρβία καὶ τοποθετήσατέ τα □ □ □ ὡς δεικνύναι τὸ ἀπέναντι σχῆμα. Βίμποιεῖτε, χωρὶς νὰ προσθέσητε ἄλλα, νὰ τα κόμειτε 15;

629-631. Λογοπαίγνια.

1. — Κατὰ τὶ ὀμοίαιε ἡ σακκούλα τοῦ Μπαρμπά Γιώργη μετὰ τὸ ρολογι του;

- 2. — Τί πράγμα δὲν κάμνει ἄτακτα;
- 3. — Ποῖος βλέπει πάντοτε λόγιον;

Ἐστέλι ὑπὸ τοῦ Θεαγέουτος
632. Ἀκροστιχίς.
 Τὰρχικὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχηγὸν αἰρέσιος:
 1, Ζῶον. 2, Ἀκροτρίον. 3, Πρόσωπον τῆς Ὀδυσσεύας. 4, Ἄνθος. 5, Δέσθησις. 6, Ἐργαλεῖον.

Ἐστέλι ὑπὸ Κωνσταντινοῦ τοῦ Παλατολόγου
633. Φωνηεντόλιπον.
 μδς-γντᾶς-στ.
 Ἐστέλι ὑπὸ Πολυμνίας Δουκίνας.
634. Γρίφος.
 κτο κτο
 κτο κτο
TKA κτο κωπ κτο D
 κτο κτο
 κτο κτο
 Ἐστέλι ὑπὸ τοῦ Ἄστρο Κάρθου

ΛΥΣΕΙΣ

- τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 46.
- 633. Τριαντάφυλλον (τριάντα, φύλλον). — 634. Φέδος-Φοῖδος — 635. Τέρμα περὰ.
 - 636.

Α	Τ	Σ
Λ	Ι	Σ
Φ	Β	Ι
Τ	Α	Μ
Ν	Ρ	Ι
Η	Ι	Ο
Π	Σ	Σ
- 637-638. 1. Ἀπάντων πατρίς ἀγιώτερον. — 2. Ὁ δειλὸς τῆς πατρίδος προδότης ἐστὶ. — 639. Πῆρος, Θέλιτα, μνᾶ. — 640-644. Γνωμὴν τῆς ἀντάλλα-

γῆς διὰ τῆς συλλαβῆς φρο, σχηματίζονται: Λίφρος, φρόνιμος, φροτις, τῆφος. — 645. ΤΩΡΑ, ΚΩΡΑ, ΚΟΜΗ (ΤΑΚΤΟΣ, ὌΡΟΛΟΝ, ΡΩΜΗ, ἌΧΗΝ) — 646. Κάποτερον εἶδους χαλκός, οὖνος δὲ νου. — 647. Ἄκουε πολλὰ καὶ λάλει ὀλίγα.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

ΜΟΝΟΝ ὅσοι θάνατοῦσων τὴν συνδρομὴν των ἢ θὰ ἐγγραφοῦν διὰ τὸ 1901 μὲ χ ρ ι τ ῆ ς ε Ἰ α ν ο υ α ρ ῖ ο υ σ ὀ β ρ α α ὐ τ ῆ ς ο ν θὰ λάθουν μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν ἄδρων τῆς Διαπλάσεως, τῶν ὀποῖων ὁ Κατάλογος ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 49ον φυλλάδιον.

Παρακαλοῦνται, οἱ φίλοι μας ἐδαιτιέρως, νὰ μὴ ἀναβάλουν τὴν ἐγγραφὴν των διὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς προθεσμίας, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως ἐγγραφῶν, ἢ ὀποῖα δυσχεραίνει τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Γραφείου.

ΠΑΡΙΣΙΜΟΝ
 Κατάστημα
 Γυναικείων
 Πίλων

MODES PARISIENNES

Τὰ ὀμοίωτα ἐκαπὲλλα Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων καὶ μεγάλη συλλογὴ ὀμοίωτων χαρὶν τῶν προσεγγιζουσῶν ἔορτων.

ἈΘΗΝΑΙ

Ἠρώτων πάτωμα
 Ὀδὸς Σαδίου, 22